

noget andet Tvangsmiddel tilbage til at fremtvinge Mulctens Erlæggelse end Udsigten til, at Affoning da vil indtræde. Endelig ere vi enige i, at Affoning finder Sted, uden at det er nødvendigt, at Maaden, hvorpaa den skal finde Sted, som hidtil bestemmes ved Resolution af Overvørigheden; men derimod troe vi, at man iøvrigt med Hensyn til Affoningen bør gaae ind paa et andet System end det, der i Lovudkastet er foreslaaet. Det vil være alle de Herrer bekjendt, at der i det oprindelige Lovudkast forelaa Forslag til to forskjellige Systemer, hvoraf det ene, nemlig det, der nu er optaget i Lovudkastet, gik ud paa, at den samme Dom, der fastsætter Mulcten, tillige skal fastsætte den Fængselsstraf, som skal træde i Mulctens Sted, naar denne ikke inden den ved Dommen givne Frist betales. Det andet System gik ud paa, at der i Loven sættes en Scala, hvorefter Mulcten ifølge visse Regler affones med simpelt Fængsel saaledes, at jo høiere man kommer op i Mulctbeløbet, desto større Deel deraf affones med hver Dags Fængsel, og saaledes, at det hele Tidsrum, hvori der kan blive Spørgsmaal om at hensejtte Nogen i simpelt Fængsel til Affoning af Bøder, vil være 180 Dage, altsaa omtrent et halvt Aar. I de Motiver, som ledsagede det oprindelige Lovudkast, er Spørgsmaalet om, hvilket af disse to Systemer der vil være at foretrække, vidtløst behandlet, hvorfor jeg skal tillade mig at henvise dertil, idet jeg forudsætter, hvad deri er anført, som bekjendt; kun skal jeg dertil knytte nogle ganske faa yderligere Bemærkninger. For det System, der i Lovudkastet er foreslaaet, og som gaaer ud paa, at Dommen, der fastsætter Mulcten, tillige skal fastsætte den Straf, der i Tilfælde af, at Mulcten ikke betales, skal træde i dens Sted, er fornemmelig anført, at man, ved at fastsætte en Scala for Mulctens Affoning, vil begaae en Ubillighed og Uretfærdighed i det Tilfælde, at Domstolene ved at fastsætte Mulctens Beløb ere gaaede ud fra en feilagtig Forudsætning om den Domsældtes Formuesforfatning. Man anfører et Exempel herpaa. En Grosferer og en Arbeidsmand antages at have gjort sig skyldige i samme Forseelse i samme Grad; men paa Grund af Grosfererens formodede bedre

Formuesforfatning idømmes han en Mulct af 100 Rb., medens Arbeidsmanden kun idømmes en Mulct af 10 Rb. Det befindes imidlertid senere, at Grosfereren er ligesaa fattig som Arbeidsmanden, og hvis man følger det Forslag, hvorefter der for Mulctens Affoning er en bestemt Scala, vil Resultatet deraf blive, at Grosfereren til Affoning af de 100 Rb. vil komme til at hensejtte i Fængsel i 30 Dage, hvorimod Arbeidsmanden kun vil komme til at sidde i 5 Dage. Jeg troer imidlertid, at man, naar man vilde nævne et Exempel, kunde have taget et noget heldigere; thi idet Grosfereren er idømt en Mulct af 100 Rb. og Arbeidsmanden kun en Mulct af 10 Rb., maa man dog vistnok erkjende det for sandsynligt, at ogsaa andre Momenter end netop Hensynet til Vedkommendes Formuestilstand ere komne i Betragtning. Jeg troer, at Exemplet vilde have været nok saa træffende, hvis man havde forudsat, at begge de Paagjældende, navnlig med Hensyn til Dannelsen, vare stillede paa samme Standpunkt. Det maa nu indrømmes, at et saadant Tilfælde kan indtræffe, men det forekommer mig, at der maa tages et aldeles væsentligt Hensyn til, hvorvidt det er sandsynligt, at det vil indtræffe, eller i alt Fald, om det kan formodes at ville indtræffe noget hyppigt. Herimod forekommer der mig at være en aldeles overveieende Sandsynlighed, idet jeg troer, det er klart, at et saadant Tilfælde kun kan indtræde ved en feilagtig Forudsætning af vedkommende Domstol; men en saadan maa dog antages kun sjældent at finde Sted, og selv om det skulde hændes, at en Mand var bleven anseet for formuende og derfor idømt en høiere Mulct, end der efter hans Formuestilstand kunde tilkomme ham at udrede, maa man ikke overse, at en saadan Mand's Resourcer ikke ere udtømte dermed, at han ikke selv har Penge, thi han har da gjerne Venner og Bekjendte, som gjøre Udveie for dem; dette er lettere for ham, end for den, der er stillet paa en anden Maade. Dernæst tillader jeg mig at henstille til de ærede Herrer, om det i deres Erfaringskreds er dem bekjendt, at et saadant Tilfælde er indtruffet. Jeg for mit Vedkommende maa bekjende, at det ikke alene ikke er indtruffet i min Praxis — dette har jo ikke Meget at be-